

ΒΗΜMagazino

**Η ΕΚΘΑΜΒΩΤΙΚΗ
ΤΖΕΝΙΦΕΡ ΛΟΠΕΖ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΤΟΥ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΡΚΟΥΝΤΑΙ
ΣΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΣΤΑΡ**

TE

ART DECO Η ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ Σ. 18

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΚΙΝ «ΑΡΧΟΝΤΑΣ» ΚΑΙ «ΧΟΜΠΙΤ» ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ Σ. 24

Ο ΕΡΝΕΣΤ ΧΕΜΙΝΓΚΟΥΕΪ ΣΤΟΝ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ Σ. 22

9 772623 493002 09

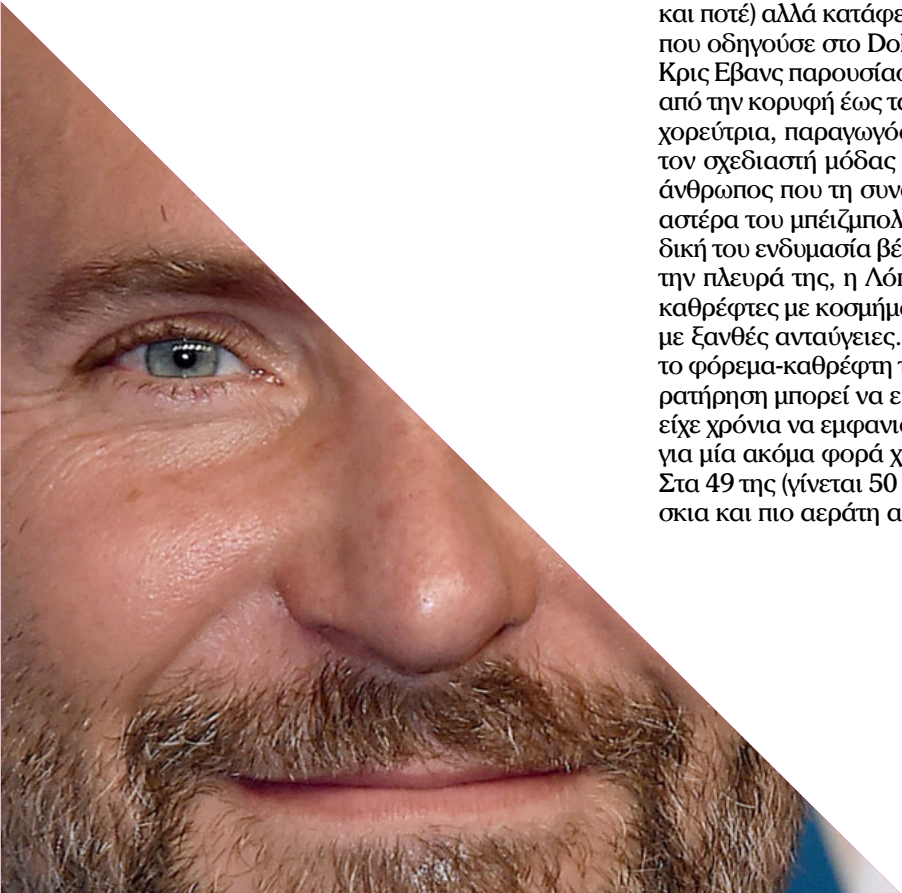
Η ΛΟΠΕΖ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Διάσημοι, ευειδείς, επιδραστικοί, πολυτάλαντοι και ανήσυχοι, οι πιο λαμπεροί αστέρες του Χόλιγουντ δεν επαναπαύονται σε έναν ρόλο, αλλά δοκιμάζουν τις δυνάμεις τους σε πολλούς δημιουργικούς τομείς. Και βγαίνουν κερδισμένοι.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

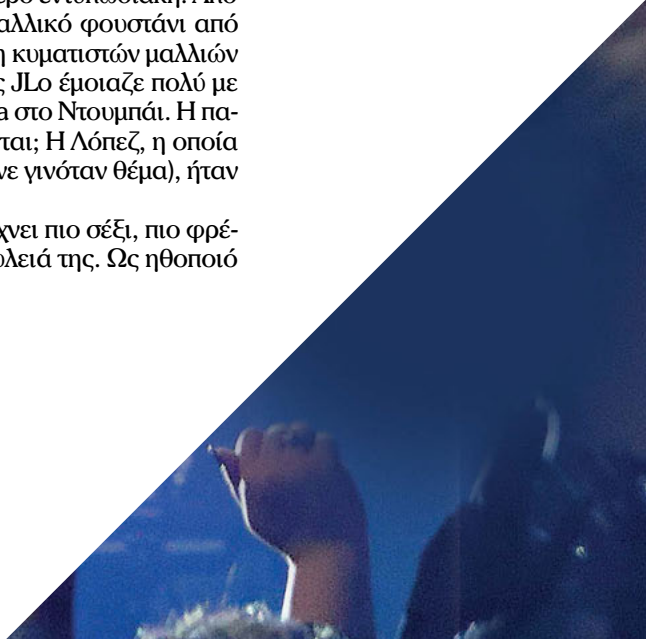
Στα 49 της χρόνια, η Τζένιφερ Λόπεζ ήταν η πιο σέξι παρουσιάστρια της εφετινής απονομής των Οσκαρ (μαζί με τη Σαρλίζ Θέρον και τη γαλάζια Dior τουαλέτα της με την ανοιχτή πλάτη). Στα 57 του χρόνια, ο Αλφόνσο Κουαρόν, ο οποίος την περασμένη Κυριακή σήκωσε τρία αγαλματίδια, κρατά τα σκήπτρα του πιο ώριμου και θαρραλέου σκηνοθέτη του κόσμου. Πενηνταπεντάρης πια ο μεγάλος κινηματογραφικός αστέρας Μπραντ Πιτ έχει από καιρό αποδείξει ότι πίσω από το αειθαλές baby face κρύβεται η όρεξη ενός δυναμικού παραγωγού με αλάνθαστο ένστικτο. Μπορεί να μην τον είδαμε στα Οσκαρ, όμως το όνομά του βρίσκεται στην παραγωγή δύο ταινιών που συζητήθηκαν εφέτος και συγκέντρωσαν υποψηφιότητες: το «Vice» και το «Αν η οδός Μπιλ μπορούσε να μιλήσει». Και τέλος, με το ντεμπούτο του στη σκηνοθεσία, με την ταινία «Ένα αστέρι γεννιέται», ο 44χρονος Μπράντλεϊ Κούπερ απέδειξε, πρώτον, ότι ένας πολύ καλός σκηνοθέτης μόλις γεννήθηκε και, δεύτερον, ότι ακόμα και η Lady Gaga μπορεί να ληφθεί σοβαρά ως ηθοποιός (κέρδισε και το Οσκαρ για το hit της ταινίας «Shallow»). Όλα είναι λαμπερά και σκεπτόμενα πρόσωπα, έχουν καλλιτεχνικό αλλά και επιχειρηματικό δαιμόνιο και εκτόπισμα. Και αυτό είναι το Χόλιγουντ που αγαπάμε.

Το glamorous «πολυεργαλείο» JLo

Η Τζένιφερ Λόπεζ δεν ήταν υποψήφια για κανένα Οσκαρ εφέτος (όχι ότι έχει υπάρξει και ποτέ) αλλά κατάφερε να κάνει έντονη την παρουσία της τόσο πάνω στο κόκκινο χαλί που οδηγούσε στο Dolby Theatre όσο και μέσα στην ίδια την αίθουσα όταν μαζί με τον Κρις Εβανς παρουσίασε το Οσκαρ καλύτερης σκηνογραφίας. Ντυμένη μέσα στη λάμψη, από την κορυφή έως τα νύχια στην κυριολεξία, η πορτορικανή ηθοποιός, τραγουδίστρια, χορεύτρια, παραγωγός, επιχειρηματίας και fashion icon τίμησε με τον καλύτερο τρόπο τον σχεδιαστή μόδας Τομ Φορντ. Ρούχα σχεδιασμένα από τον Φορντ φορούσε και ο άνθρωπος που τη συνόδευε, κανείς άλλος από τον τελευταίο της σύντροφο, τον παλιό αστέρα του μπέιζμπολ, τον ζωντανό θρύλο των New York Yankees, Αλεξ Ροντρίγκεζ. Η δική του ενδυμασία βέβαια ήταν περισσότερο συμβατική και λιγότερο εντυπωσιακή. Από την πλευρά της, η Λόπεζ συνδύασε ένα μακρυμάνικο, φουλ μεταλλικό φουστάνι από καθρέφτες με κοσμήματα, διαμάντια και μια κομψότατη κόμμωση κυματιστών μαλλιών με ξανθές ανταύγειες. Οι κακές γλώσσες είπαν ότι το φόρεμα της JLo έμοιαζε πολύ με το φόρεμα-καθρέφτη της Καρίνα Καπούρ Καν από το Atelier Zuhra στο Ντουμπάι. Η παρατήρηση μπορεί να ευσταθεί, όμως τελικά ποιος αλήθεια νοιάζεται; Η Λόπεζ, η οποία είχε χρόνια να εμφανιστεί σε τελετή των Οσκαρ (και όποτε το έκανε γινόταν θέμα), ήταν για μία ακόμα φορά χάρμα οφθαλμών!

Στα 49 της (γίνεται 50 τον Ιούλιο του 2019), η Τζένιφερ Λόπεζ δείχνει πιο σέξι, πιο φρέσκια και πιο αεράτη από ποτέ. Την ίδια όρεξη δείχνει και στη δουλειά της. Ως ηθοποιό

● Power game για δυνατούς λύτες. Οι δημιουργικές δυνάμεις του Χόλιγουντ ποικίλλουν σε καλλιτεχνικό και εμπορικό εκτόπισμα αλλά μοιράζονται την ίδια λάμψη - από την Τζένιφερ Λόπεζ των 80 εκατομμυρίων δίσκων και των αλυσμόνητων εμφανίσεων στο κόκκινο χαλί, έως τον πιο περιζήτητο ηθοποιό, παραγωγό και εργέννη της showbiz Μπραντ Πιτ και από τον «πολυ-οσκαρούχο» Αλφόνσο Κουαρόν έως τον νεόκοπο σκηνοθέτη και ερμηνευτή (μετά της Lady Gaga) Μπράντλεϊ Κούπερ.

ΓΚΕΡΧΑΡΝΤ ΡΙΧΤΕΡ

Η συναρπαστική ζωή ενός από τους σπουδαιότερους ζωγράφους του 20ού αιώνα αποτελεί την πρώτη ύλη για τη νέα ταινία του Φλόριαν Χένκελ φον Ντόνερσμαρκ, σκηνοθέτη του βραβευμένου με Οσκαρ φιλμ «Οι ζωές των άλλων».

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

«Δεν έχω τίποτε να πω και αυτό ακριβώς λέω». Ο 87χρονος Γκέρχαρντ Ρίχτερ έχει τηρήσει με συνέπεια τη χρήσιμη υπεκφυγή του συνθέτη και θεωρητικού της μουσικής Τζον Κέιτζ, η οποία υπήρξε η μόνιμη επωδός του στην πλειονότητα των αιτημάτων για συνεντεύξεις ή στις ερωτήσεις που απαιτούσαν μια επεξήγηση της τέχνης του. Και ύστερα ήρθε στη ζωή του ο Φλόριαν Χένκελ φον Ντόνερσμαρκ. Ο βραβευμένος με Οσκαρ το 2006 για την ταινία «Οι ζωές των άλλων», που αγαπήθηκε ιδιαίτερα στην Ελλάδα, τον πολιόρκησε με κάθε τρόπο και κατάφερε τελικά να τον συναντήσει για να τον καταστήσει κοινωνό του νέου του εγχειρήματος: μιας ταινίας εμπνευσμένης από τη ζωή του, η οποία ωστόσο θα σκιαγραφούσε την Ιστορία της Γερμανίας πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. «Πολύ λίγοι έχουν ασχοληθεί με όσα πέρασε και ο γερμανικός λαός στον Πόλεμο, και αυτό είναι κατανοητό, δεδομένου ότι η χώρα ήταν υπεύθυνη για τα δεινά που προκάλεσε στην Ευρώπη» δήλωνε ο Φον Ντόνερσμαρκ στο περιοδικό «The New Yorker». Η επιλογή του Ρίχτερ ως κεντρικού προσώπου της ιστορίας του δεν ήταν τυχαία. Ο μεγαλύτερος εν ζωή καλλιτέχνης της Γερμανίας και για πολλούς ένας από τους σπουδαιότερους ζωγράφους του 20ού αιώνα έχει βιώσει από πρώτο χέρι όλα τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα της χώρας του και έχει συλλέξει τραύματα για επτά ζωές από τις

εμπειρίες του. Ο Φον Ντόνερσμαρκ δανείστηκε λεπτομέρειες από τον βίο του Ρίχτερ – το να πει κανείς ότι έχει ζήσει μια θυελλώδη, συνταρακτική ζωή θα ήταν ένας φτωχός ευφημισμός – για να δώσει μορφή και απάντηση στον βασικό προβληματισμό της ταινίας του σχετικά με τη θεραπευτική δύναμη της τέχνης.

Όταν όμως ο Ρίχτερ είδε το trailer τού «Never Look Away» (θα προβάλλεται και στις ελληνικές αίθουσες από την προσεχή Πέμπτη), που ήταν υποψήφιο εφέτος για Οσκαρ Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας και φωτογραφίας – αποκήρυξε το φιλμ και τον σεναριογράφο και σκηνοθέτη του. «Έχει κακοποιήσει και διαστρεβλώσει την ιστορία μου» δήλωνε αγανακτισμένος, μετανιώνοντας προφανώς για τις ατέλειωτες ώρες που του παραχώρησε για να ανοίξει επιτέλους την καρδιά του και να μιλήσει για τη ζωή του. Ο Φον Ντόνερσμαρκ από την πλευρά του δηλώνει ότι έχει θολώσει τα όρια ανάμεσα στη μυθοπλασία και την πραγματικότητα, ακριβώς όπως κάνει και ο Ρίχτερ με τους πίνακές του. «Σκεφτείτε τον “Πολίτη Κέιν”. Δεν είναι η ακριβής αυτοβιογραφία του εκδότη Γουίλιαμ Ράντολφ Χίρστ». Μόνο που ο Φον Ντόνερσμαρκ, βαθιά πεπεισμένος ότι «η μεγάλη τέχνη είναι βαθιά αυτοβιογραφική», με αυτόν τον τρόπο μοιράζει εγχειρίδια στους θεατές για να διαβάσουν την τέχνη του Ρίχτερ. Τι κι αν έδωσε διαφορετικό όνομα – Κουρτ Μπάρνερτ – στον πρωταγωνιστή του; Οι βιογραφικές λεπτομέρειες της ζωής του Ρίχτερ, ακόμη και αυτές που είναι γνωστές, αναμένεται να χαραχτούν ανεξίτηλες στο μυαλό και να φορτίζουν κάθε εμπειρία και συνάντηση με την τέχνη του.

Οι πληροφορίες υπάρχουν και αν ψάξει λίγο κανείς δεν θα δυσκολευτεί να μάθει ότι ο Ρίχτερ γεννήθηκε στη Δρέσδη το 1932 – ο πατέρας του ήταν δάσκαλος και η μητέρα του υπάλληλος βιβλιοπωλείου που αγαπούσε τις τέχνες και ιδιαίτερα το πιάνο. Η απολιτική οικογένεια Ρίχτερ έζησε μακριά από την πόλη χάρη στη δουλειά του πατέρα, ο οποίος το 1935 διορίστηκε στο Ράιχενσνau (σημερινή Μπoγκτάνια στην Πολωνία), γεγονός που έμελλε να τους προστατεύσει από τις σφοδρές πολιτικές εξελίξεις. Με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία αναγκάστηκε να γίνει μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, όπως και όλοι οι συνάδελφοί του. Ωστόσο η παραμονή στην επαρχία τον βοήθησε να διατηρήσει μια ουδετερότητα και να γλιτώσει από τη συμμετοχή σε κομματικές συγκεντρώσεις. Τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας δεν είχαν αντίστοιχες «επιδερμικές» εμπειρίες από τον ναζισμό και τον Πόλεμο. Οι δύο θείοι του Ρίχτερ, για παράδειγμα, πολέμησαν και σκοτώθηκαν στο Ανατολικό Μέτωπο. Η μικρή αδελφή της μητέρας του, Μαριάνε Σόλφεντερ, διαγνώστηκε με σχιζοφρένεια, γεγονός που για τη ναζιστική κυβέρνηση του Χίτλερ σήμαινε ότι έπρεπε να υποβληθεί σε υποχρεωτική στείρωση, καθότι ακατάλληλη για τεκνοποίηση. Η στείρωση ήταν το πρώτο βήμα πριν από τον θάνατο, μια τακτική «προεόρτιο της μελλοντικής τελικής λύσης», η οποία μέχρι το 1941 είχε αφανίσει 35.000 γυναίκες με σωματικές ή πνευματικές αναπηρίες – αριθμός που μέχρι το τέλος του πολέμου είχε ανέλθει στις 100.000. Η Μαριάνε ήταν μία από αυτές. Αφότου στερώθηκε και έγινε μόνιμη τρόφιμος ψυχιατρείων, αφέθηκε να πεθάνει από την πείνα και ρίχτηκε σε

● Σκηνή από την ταινία «Never Look Away» (στην Ελλάδα θα προβάλλεται με τον τίτλο «Ποτέ μην κλείνεις τα μάτια») με πρωταγωνιστή τον Τομ Σίλινγκ. Το σενάριο βασίζεται στη ζωή του Γκέρχαρντ Ρίχτερ αλλά ο κεντρικός ήρωας ονομάζεται Κουρτ Μπάρνερτ.

● Ο Γκέρχαρντ Ρίχτερ φωτογραφημένος το 2017 μπροστά από τον πίνακά του «Abstract painting "946-3"» (2016). Ο 87χρονος ζωγράφος θεωρείται ο σπουδαιότερος εν ζωή καλλιτέχνης της Γερμανίας και για πολλούς ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους του 20ού αιώνα.

ART DECO

Το διακοσμητικό στυλ που ξεκίνησε από την Ευρώπη και κατέκτησε τον κόσμο έχει την τιμητική του σε μια νέα πολυτελή έκδοση.

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΟΥ

Σκεφτείτε το κτίριο της Chrysler στον ορίζοντα της Νέας Υόρκης με το περίτεχνο «στέμμα» του από ανοξείδωτο ατσάλι να ξύνει τα σύννεφα της πόλης και να δείχνει ότι μόνο ο ουρανός είναι το όριο για την εκπλήρωση του αμερικανικού ονείρου σε μια χώρα όπου τα γραφεία μιας αυτοκινητοβιομηχανίας στεγάζονται σε 77 ορόφους. Αλλά και το Empire State Building, το οποίο το 1931 τού αποσπούσε την πρωτιά ως το ψηλότερο κτίριο της πόλης. Ή το κυριακό συγκρότημα Rockefeller Center (1933) με το άγαλμα του Ατλαντα να δεσπόζει στο μέσον αυτού του αρχιτεκτονικού συμπλέγματος, το οποίο ακόμη και σήμερα αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα αυτής της παράας με τα πιομβληματικά τοπόμετα του Μανχάταν. Τρία λοιπόν από τα πιο γνωστά κτίρια της πόλης, των ΗΠΑ αλλά και του κόσμου, φέρουν τα χαρακτηριστικά της Art Ντεκό: συνδυάζουν τους απλούς, δωρικούς γεωμετρικούς όγκους με περίτεχνα διακοσμητικά στοιχεία κάτι που είναι ιδιαίτερα εμφανές, εξωτερικά τουλάχιστον, στην περίπτωση του Κυρίου Chrysler, το οποίο σχεδίασε ο Γουίλιαμ βαν Αλεν. Ποιος δεν αναγνωρίζει τον καλαίσθητο ουρανοξύστη με την εντυπωσιακή απόληξή του, η οποία στέφεται από έναν ατσάλενιο πυργίσκο στολισμένο με τερατόμορφα αγαματοειδή από εξαρτήματα αυτοκινήτου;

Εννοείται ότι και τα τρία κτίρια τα συναντάμε στην πολυτελή έκδοση «Art Deco City-The World's Most Beautiful Buildings» (εκδόσεις Palazzo) του αμερικανού γραφίστα και κινηματογραφιστή Αρνολντ Σβάρτσμαν, ο οποίος έχει επιμεληθεί αρκετές εκδόσεις για την αρχιτεκτονική έκφραση του διεθνούς καλλιτεχνικού κινήματος Art Ντεκό (Διακοσμητική Τέχνη). Στο συγκεκριμένο λεύκωμα περιλαμβάνονται 400 φωτογραφίες κτιρίων και αρχιτεκτονικών λεπτομερειών από δείγματα του είδους σε Ευρώπη, Αμερική, Αυστραλία και Νέα Ζηλανδία.

Απ' όπου πέρασε, το Αρ Ντεκό παρέμεινε αδιάφυστο τεκμήριο ενός κομψού ιδιώματος που ομόρφυνε πολλές πόλεις από τα μέσα της δεκαετίας του '20

Λεπτομέρεια από την είσοδο στο International Building (1935) που σχεδίασε ο Ρέιμοντ Χουντ στο Rockefeller Center στη Νέα Υόρκη. Τα ανάγλυφα είναι του γλύπτη Λι Λόουρι.

μέχρι και το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου – πόλεις που επιθυμούσαν να είναι «μοντέρνες» και όχι πλέον «δέσμιες» της Αρ Νουβό (Νέα Τέχνη) και του επιτηδευμένου ύφους της που αντλούσε μορφή και θεματικές από τη φύση. Χρειάζοταν λοιπόν μια νέα «γλώσσα» για να επέλθει αυτή η ρήξη και τελικά προέκυψε μέσα από ένα εκλεκτικιστικό μείγμα ασύνδετων μεταξύ τους επιρροών αρκετή από τη γεωμετρικότητα του κυβισμού, φωτεινά χρώματα σαν εκείνα στη ζωγραφική των Φωβιστών και, βεβαίως, πλείστα μοτίβα αντλημένα από την αρχαία αιγυπτιακή ή ασσυριακή και αφρικανική τέχνη και στοιχεία από τους «εξωτικούς» πολιτισμούς της Κίνας, της Ιαπωνίας, της Ινδίας κ.ά. Στην πράξη αυτό το ιδιαίτερο αισθητικό ιδίωμα υλοποιούνταν με πολυτελή υλικά, όπως το μέταλλο, ο γρανίτης ή το γυαλί, αλλά και ο έβενος και απαιτούσε βέβαια ύψιστη δεξιοτεχνία στην εκτέλεση και κατασκευή όλων των δημιουργικών εκφάνσεών του.

Γιατί φυσικά το Αρ Ντεκό δεν εμφανίστηκε ως στυλ μόνο σε κτίρια αλλά και στη ζωγραφική, στη γραφιστική και, βεβαίως, στην εσωτερική διακόσμηση, στα έπιπλα και στα φωτιστικά, όπου είναι εμφανής η σύζευξη της αδρήs γεωμετρικότητας με νατουραλιστικά, αφρικανικά ή αφαιρετικά στοιχεία, η οποία αποπνέει διαχρονικά γούστο και πολυτέλεια. Κάτι που είναι ιδιαίτερα εμφανές στις μέρες μας στο φημισμένο Σάουθ Μπιτς του Μαϊάμι, το σημείο με τη μεγαλύτερη συγκέντρωση κτιρίων Αρ Ντεκό στον κόσμο (περί τα 800). Ακόμη και σήμερα νομίζεις ότι ανά πάσα στιγμή θα ξεμυτίσει από κάποια λιμουζίνα ο κάποτε περιστασιακός κάτοικος της πόλης Αλ Κάπόνε για να μπει σε ένα από τα movie theatres ή τα κλαμπ και ξενοδοχεία της κοσμοπολίτικης περιοχής. Η πλειονότητα των κτιρίων ανεγέρθη τη δεκαετία 1930-40, όταν η χώρα μαστιζόταν από τη Μεγάλη Ύφεση, αλλά η νεοαναπτυσσόμενη πόλη της Φλόριδας γνώριζε μεγάλη οικοδομική δραστηριότητα που θεωρούνταν μοχλός ανάπτυξης για την περιοχή. Εξ ου και εκεί βρήκαν πρόσφορο έδαφος οι πιο «σιλπνές» εκδοχές του Αρ Ντεκό που φλέρταραν με τον μοντερνισμό και δόξαζαν τις νέες προοπτικές των επισημικών εξελίξεων. Το

● Το κτίριο της New England Telephone and Telegraph Company στη Βοστώνη, το οποίο σχεδιάστηκε από τους Κραμ & Φέργκιουσον το 1939 και ολοκληρώθηκε το 1947.

ΒΕΡΟΝΑ

Λάτρεις του Σαίξπηρ και της Όπερας, εραστές του καλού φαγητού και φαν της μεσαιωνικής αρχιτεκτονικής συρρέουν όλον τον χρόνο στη μικρή πόλη του ιταλικού Βορρά.

Οι πυκνοκτισμένες γειτονιές με τις κεραμωτές στέγες, οι ιστορικές εκκλησίες και οι πύργοι, ο ποταμός Αδίγης... Όταν κοιτάς από ψηλά, ο αστικός ιστός αναδεικνύεται σε όλο το μεγαλείο του και η Βερόνα επιβεβαιώνει τη φήμη της ως μιας από τις ομορφότερες πόλεις του ιταλικού Βορρά.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Η Βερόνα τα είχε όλα. Και το ποτάμι της και τους καταπράσι-
νους λόφους της και τη ρωμαϊ-
κή αρένα της και τους αρχαιο-
λογικούς θησαυρούς της και τις
παλιές γραφικές γειτονιές της.
Τι της έλειπε για να γίνει τουρι-
στικός προορισμός από τους λί-
γους; Μόνο το μπαλκονάκι στο
οποίο έβγαине η Ιουλιέτα (το εδώ
και αιώνες πιο δημοφιλές κορί-
τσι της πόλης), για να συναντή-
σει τον Ρωμαίο της (το εδώ και
αιώνες πιο δημοφιλές αγόρι της

πόλης). Όπως όμως στην πραγ-
ματικότητα δεν υπήρξαν Ιουλιέ-
τα και Ρωμαίος – τους δημιούρ-
γησε ο Σαίξπηρ σε μία από τις δι-
αστημότερες τραγωδίες του («Ρω-
μαίος και Ιουλιέτα») –, έτσι δεν
υπήρχε και μπαλκόνι. Αυτό, έως
τη στιγμή που ο δήμος της πό-
λεως αγόρασε μια κατοικία του
13ου αιώνα και αποφάσισε να
τη μετατρέψει σε σπίτι της Ιουλιέ-
τας. Τι κι αν ανήκε στην οικογέ-
νεια Ντελ Καπέλο και όχι στους
Καπουλέτους; Μοιάζουν εξάλ-
λου κάπως τα ονόματα. Το σπί-
τι αναστηλώθηκε, περί τα 1930

προστέθηκε στην εσωτερική αυλή
του και το απαραίτητο μπαλκόνι,
και οι τουρίστες άρχισαν να συρ-
ρέουν. Απάτη; Όχι, ένα παραμύ-
θι με συνενόχους τους χιλιάδες
επισκέπτες που σπεύδουν κάθε
χρόνο να φωτογραφηθούν στο
fake αξιοθέατο και να ψηλαφί-
σουν με το χέρι τους το στήθος
της χάλκινης Ιουλιέτας που έχει
τοποθετηθεί από κάτω: η απρε-
πής χειρονομία φέρνει, λένε, κα-
λή τύχη. Οι τοίχοι στην είσοδο
του σπιτιού είναι γεμάτοι όρκους
αγάπης, γραμμένους σε χαρτάκια
και κολλημένους με μασημένες

τοίχλες. Ναι, αυτό είναι αρκε-
τά άκομψο. Όμως είναι τέτοια η
κοιμήσιμη που σε περιτριγυρίζει
που εύκολα το προσπερνάς. Έχει
πολλή και αληθινή ομορφιά για
να θαυμάσεις όπου κι αν στρέ-
ψεις το βλέμμα όταν προσπερά-
σεις το κατασκευασμένο (αλλά
τυχερό) σύμπαν της Ιουλιέτας.
Στον ιταλικό Βορρά, ανάμεσα
σε Βενετία και Μιλάνο, στα νό-
τια της λίμνης Γκάρντα, η Βε-
ρόνα μπορεί να μην έχει τη φή-
μη της Φλωρεντίας, αλλά εγώ
την αγάπησα περισσότερο από
τη μάλλον αυστηρή και ψυχρή

στα δικά μου μάτια «αδελφή»
της. Έχει έναν αέρα πιο ρομα-
νικό και ανάλαφρο από άλλες
παλιές, πολύ παλιές, μεσαιωνι-
κές πόλεις και παρά τα πολλά
και σημαντικά αξιοθέατά της
που προσελκύουν πλήθη κόσμου
παραμένει ένα μέρος ήσυχο, με
αργούς, ανθρώπινους ρυθμούς.
Το ιστορικό κέντρο της, Μνημείο
Παγκόσμιας Κληρονομιάς της
UNESCO, είναι τόσο εκτεταμέ-
νο ώστε να αξίζει να του χαρί-
σετε δύο-τρεις ημέρες, αλλά και
τόσο μαζεμένο ώστε να μπορεί-
τε εύκολα να το περπατήσετε.